
**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

Các cấp chúng sinh

<blockquote>Kalama tri ân bạn tranngocdieu.nt ghi chép.</blockquote>

[16/01/2022 - 03:18 - tranngocdieu.nt]

Chúng ta chưa biết Phật pháp, cứ kể là chúng ta chưa biết Phật pháp.

Lớn lên trong gia đình, trong vòng tay cha mẹ, rồi bước ra ngoài học đường, rồi xã hội, rồi có gia đình riêng, bạn bè và nhiều mối quan hệ khác trong cuộc đời. Tất cả những môi trường đó, tất cả những điều kiện đó đã dạy cho mình một đồng khái niệm. Thế nào là một đồng khái niệm rằng khái niệm về người giàu, về người nghèo, về người sang, về người hèn, về ông tổng thống, về vị cư sĩ, về người ăn mày về cô kỹ nữ và về vị đệ nhất phu nhân v.v...đã dạy cho mình khái niệm như vậy. Nhưng mà chúng ta là Phật tử chúng ta không còn nhìn đời thông qua những khái niệm đó nữa mà chúng ta nhìn đời thông qua ít nhất là ba cấp độ chúng sinh.

- Cấp độ chúng sinh thứ nhất nói theo kinh Phật tức là từ một vị Giáo Hoàng cho đến con ruồi, con muỗi và tất cả chúng ta ở đây, tất cả chúng sinh lớn, bé, nam, nữ, phụ, lão tại Houston này, tại Texas, tại Hoa Kỳ, tại Tây Phương và trên hành tinh này. Tất cả những chúng sinh đó được gọi là gì - Được gọi là chúng sanh dục giới tức là những người mà đời sống của họ được thiết lập trên căn bản hưởng dục. Có lúc chúng ta ngồi chúng ta nghĩ lại giữa con thằn lằn với chúng ta khác nhau chỗ nào đói ăn, khát uống, rồi sinh hoạt giới tính, rồi khả năng tự vệ.

Nếu chúng ta là một bác sỹ, chúng ta là một tiến sỹ, chúng ta là một thương gia, chúng ta là một nghị sỹ, có vai vế trong xã hội. Nhưng mà ngoài cái giờ ở công sở, ngoài cái giờ làm việc chuyên môn, ngoài cái giờ chúng ta hoạt động kiến thức chuyên môn của mình ra thì trở lại đời sống thường nhật chúng ta có khác gì con thằn lằn, con ruồi, con kiến. Suy nghĩ đến đó ta có cái suy tư đời sống chúng ta hoàn toàn tuân thủ các quy luật. Con mắt chúng ta nó thích nhìn cái mà nó muốn nhìn, lỗ tai nó chọn lựa cái gì nó muốn nghe, lỗ mũi chúng ta nó chọn lựa cái gì nó muốn ngửi có phải vậy không. Chúng ta đi vào các mall các khu shopping trong một trăm, một ngàn thứ nước hoa tại sao mình lại chọn thứ đó vì thứ đó không phải là thứ mình thích thì mình cũng ngửi (không nghe rõ) hoặc là tại sao trong một trăm, một ngàn thứ thức ăn đi vô buffet tại sao mình chọn - vì là thứ mình thích. Tại sao trong một trăm ngàn cái áo vì sao mình chọn cái đó vì áo này mặc ấm, êm và thời trang đó là sự chọn lựa.

Chúng ta tưởng tượng rằng cái gì đó nó được thành lập trên cơ sở văn hóa, thành thị nói vậy cũng đúng, mà nói rằng nó được thiết lập trên cái thị dục của chúng ta thì đúng hơn. Tôi còn nhớ cái ngày đầu tiên tôi đặt chân qua Thụy Sĩ - ở đây không phải tôi muốn kể chuyện riêng mà tôi muốn giảng Phật pháp thông qua chuyện riêng của tôi. Các vị biết không trời lạnh mà ai cũng lạnh Phật tử cho tôi đồ ấm mỗi người cho tôi một màu người cho tôi tất trắng, tất xanh, tất hồng, tất socola, cái nào tôi thích tôi mang vô, cái nào nhẹ mà ấm tôi mang, lúc đó tôi qua Thụy Sĩ có bữa lạnh nhất lên 8 độ âm. Sư qua sư nhìn tôi, tôi nhớ như thế này sư trên môi sư lắc đầu mặc nhiều không phải là ấm, mặc đẹp không phải là ấm, mà mặc đúng mới là ấm. Sư dạy tôi mặc underwear từ lúc tôi mặc underwear

tôi tự tại vô quán ngại giữa dòng đời lạnh giá. Tại sao (nghe không rõ) tôi mới nhận ra một vấn đề quan trọng trong cái chuyện mà tôi mặc underwear đó là chọn lựa. Buổi đầu tôi chọn lựa vì đẹp, buổi đầu tôi chọn lựa vì tôi thấy nó dày, buổi đầu tôi chọn lựa vì tôi nhớ có một cái cô hoặc là cái anh Phật tử giúp cho tôi cái áo là cô quen biết với tôi không mặc đồ của họ, họ sẽ buồn, còn cái bà kia bà dưng đồ ấm mà bà là người lạ không mấy thuở gặp tôi, tôi muốn mặc gì mặc bà đâu có thấy. Thì hoàn toàn những buổi đầu những chọn lựa của tôi mang tính phân biệt nhưng nó không phải là cái cần thiết. Mà sau cùng qua sự hướng dẫn của sư huynh tôi thấy rằng cái chọn lựa không phải là sở thích của tôi nữa mà phải tùy thuộc vào cái thực tế mà tôi đang đối diện, cảm nhận. Nếu bà đó thân tôi cách mấy mà vì quen tôi cứ mặc tôi đi ra ngoài trời thì đưa nào bệnh đây - đưa này bệnh chứ không phải bà, nếu chọn một cái màu mà tôi yêu thích nhưng nếu mặc vào thì tôi ai bệnh - tôi bệnh.

Cho nên cái quan trọng trong đời sống cái sự chọn lựa hết sức là vi diệu. Cho nên trên đời này sống thì ai cũng sống, ai cũng ăn, ai cũng có tình cảm. Nếu tính luôn cả các loài động vật cấp thấp như con mèo, con chuột, con thằn lằn, rắn mối, con kiến, con nhện thì những con đó cũng có sự chọn lựa, có thể là nó không có tình cảm giới tính, có những loài động vật nó chỉ có đòi hỏi giới tính chứ không có tình cảm giới tính. Nhưng mà tựu chung lại thì cái đời sống chúng ta được khởi đi từ cái sự chọn lựa. Thì tại sao Đức Phật phân cấp chúng sinh ra làm ba cấp là Dục giới, Sắc giới và Vô sắc giới. Sở dĩ Ngài phân cấp như vậy bởi vì trong một đám chúng sinh mỗi chúng sinh có sự chọn lựa khác nhau. Có những người có sự chọn lựa thông qua tiêu chuẩn ngũ dục, ăn thích ăn ngon, ngủ thích ngủ ấm, ngủ êm, nhìn thì thích nhìn cái đẹp, mũi thích ngửi mùi thơm. Thì Đức Phật nói rằng đời sống là vô ngã, bản chất đời sống là bất trắc. Con người càng ôm nhiều mơ ước thì con người càng khổ, vì sao vì đời sống là bất trắc, bất toàn và khó bao giờ được ý mình lắm. Cho nên càng ham muốn nhiều, dục của mình đặt trên quá nhiều cơ sở thì chúng sanh đó khổ. Cho nên Đức Phật gọi chúng sinh dục giới là cấp thấp nhất. Thí dụ như mình chỉ thích nhìn cái gì đẹp, cho nên nếu mình nhìn cái gì không đẹp là mình bức mình, có những người không đủ can đảm nhìn máu tươi, có những người họ không có can đảm nhìn thấy phần nước tiểu, có những người không muốn nhìn sinh dật, có những người không thích nhìn hoa héo, có những người không thích nhìn cái gì đen tối v.v...mỗi người có một cái ghét. Cái gì mình thích mình chạy theo nó, cái gì mình ghét là mình trốn, mà tại sao mình khổ là bởi vì trong đời sống có bao giờ mình toại ý không, trong suốt cuộc đời phần lớn thời gian 1 năm 12 tháng, 1 tháng 30 ngày, 1 ngày 24 tiến đồng hồ nếu chúng ta chịu khó ngồi suy nghĩ trong vòng 5 phút chúng ta dễ thấy rằng 1 ngày có bao nhiêu lần toại ý, 1 ngày có bao nhiêu lần mình nhìn được điều mình muốn nhìn, 1 ngày có bao nhiêu lần nghe được cái mà mình muốn nghe, 1 ngày có bao nhiêu lần ngửi được mùi mình thích, có bao nhiêu lần mình ăn được cái mình thích và 1 ngày có bao nhiêu lần mình đụng chạm được cái mình muốn đụng chạm, 1 ngày có bao nhiêu lần trong đầu suy nghĩ được điều vui vẻ thú vị, rất là khó rất là khó. Cho nên Đức Phật nói rằng cái sự chọn lựa thứ nhất của chúng sinh là sự chọn lựa ngũ dục để áp đặt đời sống của mình lên đó. Đức Phật nói rằng chính do cái ái sai biệt nó dẫn đến sở hành sai biệt, sở hành sai biệt nó dẫn đến sanh thú sai biệt-đó là cái ngôn phong của Kinh điển mà tôi diễn dịch lại bằng ngôn ngữ mình. Tham ái sai biệt dẫn đến sở hành sai biệt là sao - tham ái sai biệt chính là ý muốn có nhiều thứ cho nên dẫn đến hành động nhiều thứ. Một người đơn giản trong phòng chỉ cần một chỗ ngủ lưng, một toilet, một cục xà bông, cái bàn chải, một cây kem, một account ngân hàng như vậy là đủ nếu mình đang ở Mỹ. Còn chúng ta thì sao, trên giường phải có cái đèn ngủ, đèn ngủ phải là xanh dương chứ không thể nào là màu lá cây được (nghe không rõ) giày thì có rất nhiều giày nhưng phải giày SE mới được bởi vì nó làm bằng tay và ở Mỹ cái gì làm thủ công thì rất là quý là người sành điệu. rồi ăn mà ăn buffet không được rẻ tiền, ăn hamburger rẻ tiền, ăn nhà hàng Ý, Nhật mới đúng, đây chính là chọn lựa. Nhưng ngược lại người ăn để ăn sao cũng được ăn đủ ngon và đảm bảo lượng vitamin trong người là được. Ăn uống như thế nào đó mà để mỗi năm mình đừng thấy mặt bác sỹ nhiều lần là được. Đúng là cái mong mỏi của mình là do mình tưởng tượng ra thôi chứ không cần thiết như vậy.

[19/01/2022 - 02:06 - tranngocdieu.nt]

Trước khi mình muốn nói gì đó, muốn hưởng thụ một cái gì đó (nghe không rõ) nếu không có cái đó mình có sống được hay không ngay cả đời sống cư sĩ cũng vậy. những gì tôi được hưởng nó quá mức cần thiết của một cư sĩ... các vị kể cho tôi biết rằng các vị từng sống ở bãi tha ma, từng nấu trà bằng nền, từng ăn bằng nếp sống khát thực ăn trong bình bát. Ngài Hộ Giác ăn mười mấy năm bằng bình bát. Không có tủ lạnh, không có bình thủy... có cái điện thoại cầm tay đập đá.. Phật tử gọi hỏi có cần mang cái này lên không, có cần mang cái kia lên không nếu người ta tu thiền người ta lần chuỗi, người ta tu thiền bằng cách niệm Phật, tu thiền bằng cách ngồi tĩnh tọa mắt lim dim ngó như ngài Bồ Đề Đạt Ma mà cửu niên diện bích. Thiền sư Ba tô, tại sao gọi là ba tô, một tô đầu đen, một tô đầu trắng, một tô đầu đỏ. Khi nào ông thấy tư tưởng nào không cần thiết khởi lên trong lòng ông ông lấy một hạt đậu đen ông bỏ vào. Khi nào ông muốn làm cái gì đó, muốn nói cái gì đó ông thấy cái nào cần thiết ông bỏ vào, còn cái nào tầm bậy, thí dụ như ông nghe tiếng con nít chạy la, ông tính ra mắng cho nó một trận, lúc ông vừa biết mình muốn mắng cho nó một trận thì ông lấy hạt đậu đen ông bỏ vào. rồi hôm say ông nghe tiếng động bên ngoài... nói chung là cái tốt thì bỏ hạt đậu trắng vào, mỗi lần có cái xấu khởi lên trong đầu ông thì ông lấy hạt đậu đen ông bỏ vào, khởi nói các vị cũng biết... bước vào giảng đường này các vị toàn đậu đen không không có hạt đậu trắng, tìm hạt đậu trắng muốn lôi con mắt luôn. Cho nên các vị đừng tưởng tôi kể chuyện đùa. ... cái nào thấy không cần thiết cái nào tầm bậy tầm bạ, cái nào ba láp ba xàm thì ông nhặt hạt đậu đen ông bỏ vào, khi nào thấy cái nào tốt thì lấy hạt đậu trắng bỏ vào, ông tu thời gian đầu toàn đậu đen không chỉ lạc loài vài ba hạt đậu trắng thời gian sau thì đầu đen đậu trắng bằng nhau, thời gian sau thì đậu trắng nhiều hơn đậu đen. Cuối cùng toàn là đậu trắng nhưng chỉ được một ngày thôi hôm sau toàn đậu đen, cuối cùng nửa tháng đen nửa tháng trắng lẫn lộn, sau cùng 20 ngày đậu trắng, 10 ngày đậu đen, cuối cùng quanh năm kiếm một hạt đậu đen làm thuốc không có. Thì đời sống chúng ta là cái thái độ chọn lựa đậu đen, hay đậu trắng chỉ vậy thôi. tôi xin thưa với đại chúng rằng là cái đề mục hơi thờ ra vào cũng là mit65 hành động chọn lựa, hành động mà chúng ta lần chuỗi nó có ý nghĩa khi mà chúng ta có sự chọn lựa, thí dụ như lục tự Di Đà 6 chữ Nam Mô A Di Đà Phật 6 chữ 18 hạt, thí dụ mình niệm Nam Mô A Di Đà Phật lần 1 chuỗi, cứ mỗi lần niệm 1 chữ là mỗi lần chúng ta bắm đi một hạt, cái đó không phải là sự chọn lựa thì chứ là gì nữa. Cho nên cá độ chúng sinh thứ nhất được gọi là chúng sinh dục giới tức là thiếu hoặc có qua ít chọn lựa trong tư thế học hành như kiểu thiền sư đó mà ngược lại có 2 cách chọn lựa. chọn lựa để thanh lọc và chọn lựa để đầu tư phiên nào.

[22/01/2022 - 12:38 - tranngocdieu.nt]

Chúng ta là những người dục giới chúng ta không chọn lựa để thanh lọc mà chúng ta chọn lựa để mà chất đống. Người tra chọn lựa để người ta bỏ bớt còn mình chọn lựa để mà chất đống. Thế nào là chọn lựa bỏ bớt, cái gì xấu thì bỏ đi, cái nào tốt thì giữ lại đó là kiểu chọn lựa để mà thanh lọc. Còn như thế nào là chọn lựa để mà chất đống, bữa nay đi shopping có ai đi shop mà không chọn lựa, phải chọn lựa chứ không phải cái gì cũng mua, cái nhà thành cái kho thì sao cho nên phải chọn lựa. Ngày nào cũng ra shopping để mà chọn lựa, mỗi lần đi shopping là một lần chọn lựa. trong đời sống đi chùa thấy cái mặt bà này thấy ghét không muốn đến, thấy cô kia ông kia dễ thương thì giao thiệp đó là một thái độ chọn lựa. Bởi vì theo tinh thần Phật giáo cái vấn đề quan trọng nhất là chúng ta vô phân biệt, nó khổ một chỗ là trong đời sống này có hai chọn lựa mà chúng ta làm không được. Làm sai chỗ, có những cái cần phải chọn thì chúng ta lại không biết chọn lựa, có những cái không cần thiết chọn lựa thì lại chôn lựa, có những cái phải chọn lựa chúng ta không chọn lựa. Đối với pháp thiện pháp ác chúng ta không chọn lựa, nhưng đối với đời sống hưởng thụ thì chúng ta có chọn lựa...thích ăn gì ngon, thích nằm ở đâu êm, ở đâu ấm, ở nhà cao sang. Mà trong đời sống nội tâm của mình trong hành động của mình, trong ngôn ngữ của mình, trong sự giao tiếp chọn lựa người này, chọn lựa người kia.... vì bản chất đời sống vô thường vô ngã. Cho nên tôi trở lại vấn đề chúng sanh dục giới được xem là chúng sanh cõi thấp là vì sao vì cái hạnh phúc của chúng sanh cõi dục. Chúng ta là chúng sanh cõi dục chúng ta có qua nhiều chọn lựa, chọn lựa hưởng thụ, cái hạnh phúc của chúng sanh cõi dục có 5 cái sanh về, tiếng hay, mùi thơm, vị ngon và xúc cảm mà đời sống vốn là bất trắc chúng ta không mấy khi trong cuộc đời đạt được những cái mình có, cho nên nó càng khó chừng nào mình càng buông xả càng đấu tranh phấn đấu để có cho bằng được. Cho nên

tôi xin thưa đại chúng một điều nếu tôi nhắc qua đại chúng sẽ hiểu nếu tôi không nhắc có lẽ đại chúng sẽ quên. Các vị tưởng tượng trong đời sống này tôi có tiền thì tôi có mọi thứ như vậy nói vậy thì tôi có chọn lựa gì đâu. trong trăm ngàn việc làm tại sao mình không chọn mà mình chọn việc làm, tại sao mình không ăn ở không để ở nhà cho nó nhàn, tại sao mình phải đi làm, bởi vì có ai nuôi mình để mình ở không đâu nhất là ở trên xứ Mỹ này thế là mình phải đi làm. Trong trăm ngàn việc tại sao mình đi làm mình phải chọn việc đó vì ít nhất là 3 lý do:

- Trình độ: nếu công việc đó đòi hỏi kiến thức ít nhất phải bằng tiến sĩ mà tôi chưa học tới high school thì bà nội tôi có đưa tôi vô đó tôi làm cũng không nổi. Thứ nhất lý do tại sao tôi chọn công việc đó vì khả năng của tôi.

- Trong lúc có nhiều cái để tôi chọn lựa thì cái việc nào tôi thích thì tôi sẽ chọn lựa ví dụ như khả năng tôi có thể vừa làm quản thủ thư viện mà cũng vừa làm một người viết báo được tôi suy nghĩ nếu ở yên thân không phải cực khổ bôn ba thì tôi chọn nghề thư viện, mà nếu tôi phải bôn ba đi được nhiều nơi thì tôi sẽ chọn nghề viết báo. Như vậy ngoài khả năng ra chúng ta còn sở thích nữa.

- Lý do thứ 3 mà chúng ta chọn công việc đó trong trăm ngàn công việc khác bởi vì nó liên quan đến vấn đề điều kiện của chúng ta. Bởi vì nếu công việc đó đòi hỏi tôi mỗi ngày tôi phải qua Waxington DC trong khi tôi ở Houston tôi liệu có nên nhận việc đó không, tôi phải về ngủ ở Houston rồi sáng đi lên Waxington DC sao được và lại tôi còn có con nhỏ tại sao tôi làm những việc bỏ bê gia đình được thế là tôi phải chọn lựa công việc nào có thời gian cho con của tôi, cho bà mẹ già của tôi, cho người cha già của tôi. Khi mà có được công việc rồi, có được tiền để mà tiêu dùng rồi chúng ta lại tiếp tục chọn lựa chỗ ở, chọn lựa cho mình những món tiêu dùng. trong từng chọn lựa đó tôi dám cam đoan với đại chúng cứ 10 điều đại chúng chọn lựa thì có 9 lần bất toại nguyện. Cho nên khi mà có được tiền, có được chỗ ở, có được nơi trú xứ rồi mình tiếp tục mình lựa chọn cái mình ăn, cái mình mặc, mình sử dụng trong đời sống. Và cái sự chọn lựa đó hoàn toàn được thiết lập trên 5 cái. Trong nhà người ta thích lựa màu gì, tranh ảnh gì, ngay cả tô chén - mình ăn cơm chứ không phải mình ăn cái tô, mình ăn cơm chứ không phải mình ăn muỗng nữa vậy mà trong một trăm ngàn loại muỗng nữa mình chỉ thích loại muỗng đó thôi vì sao vì vừa túi tiền mình mà có vừa đẹp Trong trăm ngàn cái tô, trăm ngàn cái bàn ghế nồi điện, bếp ga, tủ lạnh đứt khoát các vị phải chọn lựa và tất cả những điều đó gom chung lại nó chính là 5 dục: sắc, thanh, khí, vị, xúc.

Và tôi đã nói trên con đường đi tìm 5 dục nó cả một vấn đề nhiều khê. Tìm được 5 mion1 này để mà mình hưởng là một cái khó. Mà có được 5 thứ này mà giữ được nó cũng không phải là dễ, các vị phải nhìn nhận với tôi về điều đó. Tìm được nó là một việc khó mà giữ được nó cũng là một việc khó. Cho nên chúng sanh có 3 cấp độ dục giới, sắc giới và vô sắc giới. Thì dục giới là hạng chúng sanh có đời sống thiết lập trên căn bản 5 dục và 5 dục này để ra 5 cái khổ. Nếu tôi thỏa mãn được 5 dục đó thì tôi được 5 cái hạnh phúc. Hạnh phúc của mắt, taim ùi, lưỡi, thân. Còn nếu mà tôi không thỏa mãn được 5 cái đó quý vị tưởng tượng đi ngày nào tôi về cũng phải nhìn cái nhà bầy hầy, cái nhà mà một tháng mướn mấy ngàn. nhà mà mua có mười mấy ngàn, còn nếu mà nhà thuê tháng trả có mấy trăm đồng bạc mà ngày nào tôi cũng về gặp cái nhà có mấy mét vuông. Nồi niêu chén bát, con, chồng, vợ chất cả đống. Ngày nào con mắt mình cũng nhìn cảnh đó hết. Ngày nào cũng nghe Mỹ đen với tội Mỹ chủi lộn trong lỗ tai. Ngày nào cũng nghe mùi đồng rác kể bên công viên mà họ thải ra. Ngày nào mình cũng ăn toàn cơm nguội hoặc ăn toàn đồ hâm. Ngày nào mình cũng leo lên cái giường cứng ngắt mà lạnh lẽo nằm ngủ. Thì nếu mà mắt, tai, mũi, lưỡi, thân mình ngày nào nó cũng tiếp xúc những cái đó thì thay vì nó để ra cho mình 5 cái hạnh phúc thì nó lại để ra cho mình 5 cái đau khổ. Cho nên chúng sanh cấp cấp là hạng chúng sanh đòi hỏi thì nhiều và đau khổ cũng lắm.

[22/01/2022 - 12:38 - tranngocdieu.nt]

Chúng ta là những người dục giới chúng ta không chọn lựa để thanh lọc mà chúng ta chọn lựa để mà chất đống. Người tra chọn lựa để người ta bỏ bớt còn mình chọn lựa để mà chất đống. Thế nào là chọn lựa bỏ bớt, cái gì xấu thì bỏ đi, cái nào tốt thì giữ lại đó là kiểu chọn lựa để mà thanh lọc. Còn như thế nào là chọn lựa để mà chất đống, bữa nay đi shopping có ai đi shop mà không chọn lựa, phải chọn lựa chứ không phải cái gì cũng mua, cái nhà thành cái kho thì sao cho nên phải chọn lựa. Ngày nào cũng ra shopping để mà chọn lựa, mỗi lần đi shopping là một lần chọn lựa. trong đời sống đi chùa thấy cái mặt bà này thấy ghét không muốn đến, thấy cô kia ông kia dễ thương thì giao

thIỆP ĐÓ LÀ MỘT THÁI ĐỘ CHỌN LỰA. Bởi vì theo tinh thần Phật giáo cái vấn đề quan trọng nhất là chúng ta vô phân biệt, nó khổ một chỗ là trong đời sống này có hai chọn lựa mà chúng ta làm không được. Làm sai chỗ, có những cái cần phải chọn thì chúng ta lại không biết chọn lựa, có những cái không cần thiết chọn lựa thì lại chôn lựa, có những cái phải chọn lựa chúng ta không chọn lựa. Đối với pháp thiện pháp ác chúng ta không chọn lựa, nhưng đối với đời sống hưởng thụ thì chúng ta có chọn lựa...thích ăn gì ngon, thích nằm ở đâu êm, ở đâu ấm, ở nhà cao sang. Mà trong đời sống nội tâm của mình trong hành động của mình, trong ngôn ngữ của mình, trong sự giao tiếp chọn lựa người này, chọn lựa người kia....vì bản chất đời sống vô thường vô ngã. Cho nên tôi trở lại vấn đề chúng sanh dục giới được xem là chúng sanh cõi thấp là vì sao vì cái hạnh phúc của chúng sanh cõi dục. Chúng ta là chúng sanh cõi dục chúng ta có qua nhiều chọn lựa, chọn lựa hưởng thụ, cái hạnh phúc của chúng sanh cõi dục có 5 cái sanh về, tiếng hay, mùi thơm, vị ngon và xúc cảm mà đời sống vốn là bất trắc chúng ta không mấy khi trong cuộc đời đạt được những cái mình có, cho nên nó càng khó chừng nào mình càng bưng chãi càng đấu tranh phần đấu để có cho bằng được. Cho nên tôi xin thưa đại chúng một điều nếu tôi nhắc qua đại chúng sẽ hiểu nếu tôi không nhắc có lẽ đại chúng sẽ quên. Các vị tướng tượng trong đời sống này tôi có tiền thì tôi có mọi thứ như vậy nói vậy thì tôi có chọn lựa gì đâu. trong trăm ngàn việc làm tại sao mình không chọn mà mình chọn việc làm, tại sao mình không ăn ở không để ở nhà cho nó nhàn, tại sao mình phải đi làm, bởi vì có ai nuôi mình để mình ở không đâu nhất là ở trên xứ Mỹ này thế là mình phải đi làm. Trong trăm ngàn việc tại sao mình đi làm mình phải chọn việc đó vì ít nhất là 3 lý do:

- Trình độ: nếu công việc đó đòi hỏi kiến thức ít nhất phải bằng tiến sĩ mà tôi chưa học tới high school thì bà nội tôi có đưa tôi vô đó tôi làm cũng không nổi. Thứ nhất lý do tại sao tôi chọn công việc đó vì khả năng của tôi.

- Trong lúc có nhiều cái để tôi chọn lựa thì cái việc nào tôi thích thì tôi sẽ chọn lựa ví dụ như khả năng tôi có thể vừa làm quản thủ thư viện mà cũng vừa làm một người viết báo được tôi suy nghĩ nếu ở yên thân không phải cực khổ bôn ba thì tôi chọn nghề thư viện, mà nếu tôi phải bôn ba đi được nhiều nơi thì tôi sẽ chọn nghề viết báo. Như vậy ngoài khả năng ra chúng ta còn sở thích nữa.

- Lý do thứ 3 mà chúng ta chọn công việc đó trong trăm ngàn công việc khác bởi vì nó liên quan đến vấn đề điều kiện của chúng ta. Bởi vì nếu công việc đó đòi hỏi tôi mỗi ngày tôi phải qua Waxington DC trong khi tôi ở Houston tôi liệu có nên nhận việc đó không, tôi phải về ngủ ở Houston rồi sáng đi lên Waxington DC sao được vả lại tôi còn có con nhỏ tại sao tôi làm những việc bỏ bê gia đình được thế là tôi phải chọn lựa công việc nào có thời gian cho con của tôi, cho bà mẹ già của tôi, cho người cha già của tôi. Khi mà có được công việc rồi, có được tiền để mà tiêu dùng rồi chúng ta lại tiếp tục chọn lựa chỗ ở, chọn lựa cho mình những món tiêu dùng. trong từng chọn lựa đó tôi dám cam đoan với đại chúng cứ 10 điều đại chúng chọn lựa thì có 9 lần bất toại nguyện. Cho nên khi mà có được tiền, có được chỗ ở, có được nơi trú xứ rồi mình tiếp tục mình lựa chọn cái mình ăn, cái mình mặc, mình sử dụng trong đời sống. Và cái sự chọn lựa đó hoàn toàn được thiết lập trên 5 cái. Trong nhà người ta thích lựa màu gì, tranh ảnh gì, ngay cả tô chén - mình ăn cơm chứ không phải mình ăn cái tô, mình ăn cơm chứ không phải mình ăn muỗng nữa vậy mà trong một trăm ngàn loại muỗng nữa mình chỉ thích loại muỗng đó thôi vì sao vì vừa túi tiền mình mà có vừa đẹp Trong trăm ngàn cái tô, trăm ngàn cái bàn ghế nồi điện, bếp ga, tủ lạnh đứt khoát các vị phải chọn lựa và tất cả những điều đó gom chung lại nó chính là 5 dục: sắc, thanh, khí, vị, xúc.

Và tôi đã nói trên con đường đi tìm 5 dục nó cả một vấn đề nhiều khê. Tìm được 5 dục này để mà mình hưởng là một cái khó. Mà có được 5 thứ này mà giữ được nó cũng không phải là dễ, các vị phải nhìn nhận với tôi về điều đó. Tìm được nó là một việc khó mà giữ được nó cũng là một việc khó. Cho nên chúng sanh có 3 cấp độ dục giới, sắc giới và vô sắc giới. Thì dục giới là hạng chúng sanh có đời sống thiết lập trên căn bản 5 dục và 5 dục này để ra 5 cái khổ. Nếu tôi thỏa mãn được 5 dục đó thì tôi được 5 cái hạnh phúc. Hạnh phúc của mắt, taim ũi, lưỡi, thân. Còn nếu mà tôi không thỏa mãn được 5 cái đó quý vị tướng tượng đi ngày nào tôi về cũng phải nhìn cái nhà bầy hầy, cái nhà mà một tháng mướn mấy ngàn. nhà mà mua có mưới mấy ngàn, còn nếu mà nhà thuê tháng trả có mấy trăm đồng bạc mà ngày nào tôi cũng về gặp cái nhà có mấy mét vuông. Nội niêu chén bác, con, chồng, vợ chất cả đống. Ngày nào con mắt mình cũng nhìn cảnh đó hết. Ngày nào cũng nghe

Mỹ đen với tội Mễ chửi lộn trong lỗ tai. Ngày nào cũng nghe mùi đồng rác kể bên công viên mà họ thải ra. Ngày nào mình cũng ăn toàn cơm nguội hoặc ăn toàn đồ hâm. Ngày nào mình cũng leo lên cái giường cứng ngắt mà lạnh lẽo nằm ngủ. Thì nếu mà mắt, tai, mũi, lưỡi, thân mình ngày nào nó cũng tiếp xúc những cái đó thì thay vì nó đẻ ra cho mình 5 cái hạnh phúc thì nó lại đẻ ra cho mình 5 cái đau khổ. Cho nên chúng sanh cấp cấp là hạng chúng sanh đòi hỏi thì nhiều và đau khổ cũng lắm.
[22/01/2022 - 01:39 - tranngocdieu.nt]

Hạng sắc giới trong kinh Đức Phật nói thế này, cái tam giới tức là cái thế giới này nó giống như một cánh đồng, trên cánh đồng đó tâm tái tục nói như ở ngoài đời là tâm đầu thai nó giống như cái hạt giống vậy. Ví dụ như hạt giống là hạt lúa mình bỏ nó xuống - thế giới này giống như cánh đồng, cái tâm thức của chúng sanh giống như hạt giống và cái lòng tham muốn của mình nó giống như phủ sa hoặc là dưỡng tố ở trong đất. Thì nhờ có ba cái này chúng sanh mới tái tục được. tại sao chúng ta có mặt trong cõi người, trong kinh nói rằng đó là kiếp trước chúng ta từng có tham đắm, có lòng tham muốn nhìn cái đẹp, muốn nghe cái hay, muốn ngửi mùi thơm, muốn ăn vị ngon và muốn êm ấm. Chính từ những cái lòng tham này nó khiến kiếp này ta sinh trong trong một thế giới được thiết lập trên căn bản những thứ vật chất mà tôi vừa kể. Đức Phật nói giống như là mình gieo nếp thì khi trở ra nó sẽ trở ra cây nếp. Cái tâm mình còn hướng về 5 dục thì sẽ tái sanh vào cảnh giới nào có tất cả 5 dục. Còn khi mà mình đã tái sanh vào cõi 5 dục rồi mà mình có hưởng được đầy đủ 5 cái dục đó hay không hay là thiếu thốn 5 cái dục đó thì vấn đề tùy vào công đức của chúng ta. Tham thì ai cũng tham, ai cũng muốn sắc, thanh, khí, vị, xúc nhưng có một điều có người họ tham muốn 5 cái này mà họ còn tạo công đức thí dụ như Đức Phật nó cái người mà Bồ thí vật thực - Bồ thí đồ ăn ấy là người Bồ thí về sức mạnh. Cho đồ ăn nhiều thì kiếp sau sanh ra làm một người rất khỏe mạnh. Mình Bồ thí y phục, vải đồ nhiều thì đời sau sanh ra mình được cái xinh đẹp. rồi mình Bồ thí đèn đuốc thì đời sau sanh ra mình sáng mắt và được ở chỗ sạch sẽ. Mình Bồ thí phương tiện xe, thuyền thì đời sau sanh ra mọi việc nó đều nhanh chóng mau lẹ không có trễ trăn. Có những người họ muốn lên cái gì là họ lên. Đi xuống tàu mà hên tàu ít người nghe toàn gặp những người quen không mà gặp tháng 3...có những người ngay cả chuyện vượt biên mà họ cũng sướng như tiên. Có những người như tôi 9 lần 7 lần đường biển và 2 lần đường bộ. Bị tù có bị công an nó rượt như vịt có, đi tù ghê đây mình cũng có, rồi đường bộ tôi đi Lào, đi Campuchia đen thùi lụi nắng nóng bụi, tối trời thì lạnh xừ người nhớ quê không chịu nổi. 7 lần biển và 2 lần bộ là 9 lần vượt biên vậy mà cuối cùng 2 người Đức mà gửi giấy về Việt Nam bảo lãnh cho tôi đi. Hồi tôi ở Huế họ lo cho tôi qua Đức rồi từ Đức, sau đó có passport nguyên cái nhà ở Thụy Sĩ bảo lãnh tôi qua. Tôi cầm cái passport ra lãnh sự quán của Thụy Sĩ ở Việt nam tôi xin cái visa qua Thụy Sĩ sau đó mới hốt tôi qua đây. Nó d9eu3 đường nó dài dòng rắc rối mà nó nhiều khê lắm, mệt mỏi. Còn có nhiều người cứ nằm ở Việt Nam phè phè đùng cái ông chồng đi diện HO. Nhân nào thì quả nấy cho nên hưởng dục thì ai cũng muốn hưởng dục nhưng mà không tạo công đức thì đời sau sanh ra cái gì nó cũng trải đầy khó khăn. Còn người Bồ thí nhà cửa, trú xứ trong kinh nói sau sinh ra có cơ ngơi dễ dàng. mà đặc biệt Đức Phật nói trong các phước thì cái phước Bồ thí trú xứ là phước nhiều nhất. Bởi vì Đức Phật nói rằng Bồ thí cơm nước là Bồ thí sức mạnh, Bồ thí y phục là Bồ thí sắc đẹp, Bồ thí xe thuyền là Bồ thí sự thoải mái an lạc, nhưng mà Bồ thí trú xứ là được xem là Bồ thí tất cả mọi thứ, bởi vì không có trú xứ là không có gì hết. Nếu không có trú xứ này thì tôi không có cơ sở để mà về Mỹ, nếu không có trú xứ này thì quý vị không có thể gặp được hòa thượng trụ trì để mà thuyết pháp. Không có trú xứ Pháp Luân này thì chúng ta không có chỗ để mà chúng ta có cái lớp học này. Mà nếu không có lớp học này thì...cái lớp học này tôi không biết cai tuổi thọ nó tới đâu nhưng tôi thà mong trong đầu tôi là nếu Phật tử ở một địa phương nào đó có được một lối giáo lý thì chúng ta sẽ có được một thế hệ Phật tử hiểu biết Phật pháp. Tôi rất là ngại và rất là buồn nếu mà tôi đến một nơi nào đó mà Phật tử chỉ là những người đi thấp hương, quỳ lạy tượng Phật, tôi không muốn. và tôi muốn đến nơi nào đó mà Phật tử tôi thuyết pháp một cách dễ dàng, tôi thuyết pháp tôi nói về lục căn, ngũ uẩn, luân hồi, về tái sanh, về cõi trời, về nhân loại, về nghiệp báo. Mà tôi muốn nói gì tôi nói mà tôi hông cần giải thích, còn như ở hội chúng Pháp Luân này tôi nghĩ rằng có một số người khi họ nghe pháp họ nghe tới 1 số từ như là ngũ uẩn, hay là ngũ dục, hay là dục giới, hay là sắc giới họ hơi chần chừ một chút xíu. Tôi không muốn điều này xảy ra, tôi muốn ở chùa này lớp người đi trước sẽ hướng dẫn cho lớp người đi

sau. Họ đi nghe pháp chúng với nhau à cái người lớn tuổi họ nghe họ không hiểu thì họ phải khiêu khiêu người trước họ hỏi. mà những điều đó có được thì phải nhờ có trú xứ, cho nên Đức Phật nói bố chỗ ở là bố thí tất cả là như vậy. Chư tăng hoàng pháp được ở Hoa kỳ nhờ có chùa chiền, Phật tử biết được Phật Pháp cũng nhờ có chùa chiền. Và biết Phật pháp một ngày nào đó.

[23/01/2022 - 12:43 - tranngocdiem.nt]

nào đó. Bây giờ chúng ta thấy Phật Pháp không cần thiết nhưng một lúc nào đó chúng ta đến cái tuổi nào chúng ta cần thiết tu thiền để đảm bảo cái tuổi già của chúng ta phải tu thiền. Ở bên Ấn Độ hay Thái Lan biết Phật Pháp tôi nói với các vị rất là khó khăn. Đi qua Thái Lan, Miến Điện bước vào thiền viện của người ta mình phải biết Phật Pháp. Không biết Phật Pháp các vị thiền sư không biết đường đâu mà hướng dẫn chúng ta. Không biết đường hướng dẫn vì chúng ta không có khái niệm gì về Phật Pháp hết mà tại sao phải biết Phật Pháp vì phải biết về giáo lý mai một mới có thể tham dự các thiền khóa dễ dàng hơn. Và biết được Phật Pháp chúng ta giải quyết được một số rất là nhiều cái gút mắc trong đời sống, trong tâm tư của mình trong đời sống thường nhật. và tại sao những điều đó không cần thiết là bởi vì mình còn trẻ, mình còn khỏe, mình còn giàu có, mình còn bè bạn mình thấy không cần thiết. Nhưng một lúc nào đó khi các vị hấp hối trên giường bệnh các vị thấy rằng kiến thức Phật Pháp nó cần thiết. Tôi là ông sư tôi nhắc lại tôi tụng kinh tôi không có tin, cái người Phật Tử họ ngoan đạo họ hiểu biết Phật Pháp họ biết cái đường lối tu tập, cái người đó tôi chỉ cần tôi gọi một cú điện thoại tôi nhắc nhở họ trong lúc họ bệnh hoạn là họ đủ siêu rồi. Còn bình thường họ không biết Phật Pháp họ không có tu học gì hết, không giữ giới, không tham thiền, không nghe pháp mà dùng một cái bệnh kêu tới tụng kinh tôi nói thật với quý vị tôi không tin rằng nhờ tôi đọc kinh mà họ siêu. Cục đá mà liện xuống nước bắt nó nổi lên thì nổi bằng cách nào. Mà nếu mình là dầu đổ xuống nước mình có rửa nó thì cũng không bao giờ nó chìm. Cái tâm hồn mà lúc đời sống bình thường mình đã chấp cánh cho nó để cho nó đi lên cao, mình đã trang bị cho nó thì ... cao gần chết không có chùa, không có tăng chúng, không có tượng Phật thì vẫn có thể đi lên. Bình thường không tu hành gì hết chỉ biết Forest, biết mấy cái vũ trường, biết mấy cái mall, shopping, biết tùm lum chuyện...tùm lum thì dầu chết ngay trong phòng của hòa thượng cũng đi xuống nữa, chứ đừng nói chất có chư Tăng là yên tâm. Yên ngã nào, phân chư tăng không biết họ đã lo xong phần của họ chưa mà tôi chết ở chùa tôi, chết có chư tăng là yên tâm. Bình thường lúc mình sống không chịu lấy chư tăng làm bài học, không chịu lấy chư tăng làm tấm gương, không chịu lấy chư tăng làm cái để mà mình học hỏi đến lúc mình chết bắt chư tăng tụng thì tụng ngã nào. Tốt hết mình bệnh là mình phải uống thuốc chứ không thể nào tụng như vậy. Tụng như vậy cảnh sát nó còn bắt nó đưa vô viện tâm thần. Cho nên trong đời sống của mình quan trọng là phải biết lựa chọn hướng đi. tại sao Đức Phật nói rằng chúng ta được xem là cõi thấp, cõi cao bởi vì điều đó tùy thuộc vào cái thái độ sống của họ, mà thái độ sống đó được nói ngắn gọn trong một động từ thôi đó là động từ chọn lựa. tôi và anh khác nhua, tại sao anh là nữ, tôi là nam, tại sao anh là người có học tôi là người thất học, tại sao anh là người giàu có, tôi là người nghèo khổ, tại sao anh là một người cao sang có chứa quyền, tôi là người ra xã hội không ai nhìn. Thì có một thanh niên hỏi Đức Phật tại sao? Hỏi Phật một chuỗi những câu hỏi toàn là tại sao. tại sao người thế này, người thế kia Đức Phật trả lời rằng: Bởi vì trong đời sống của họ có sự chọn lựa. Họ không đi ngược lại cái ý mà làm lành lánh dữ thì sẽ được cái điều mà họ muốn. Đức Phật nói rằng không chịu tìm đến để mà học hỏi với Sa Môn, Bà La Môn. Không chịu học hỏi để tìm ra điều hay lẽ phải thì người đó không thể nào....Cái người mà thích hành hạ đánh đập chúng sanh khác, giết chóc chúng sanh khác thì người sanh ra khó mà khỏe mạnh. Cái người không có bố thí thì sanh ra khó mà giàu có. Cái người mà luôn luôn ganh tỵ, tật đố thì sanh ra khó mà có quyền chức. Đức Phật nói rằng: Chính cái nghiệp nó quy định sự khác biệt của chúng sinh. Mà tại sao chúng ta làm được những hạnh nghiệp đó bởi vì trong đời sống này chúng ta khác nhau ở chỗ vì chúng ta có sự chọn lựa và chỉ chọn lựa thôi cũng chưa đủ mà phải là chọn lựa đúng. Chọn lựa hạt đậu nào là hạt đậu đen và hạt đậu nào là hạt đậu trắng, không khéo cả đời ăn toàn đậu đen không. tu kiêu như mình kiếm một chén đậu trắng không ra đâu quý vị. Cho nên tôi nghĩ rằng ngoài mình học cái lớp này mình tập sự, tập làm người biết ăn chè đậu trắng. Mà mỗi lần ăn chè bắp, hoặc chè hạt me, chè hạt sen mình hãy nhớ đến bài học ngày hôm nay. Những người tu là những người biết lựa đậu, chứ không khéo đậu nhà không đủ mua đất

trông thêm toàn đậu đen không nữa. Cho nên có những chúng sanh muốn nhiều và khổ nhiều. Có 5 cái hạnh phúc thì đổi lại cái 5 cái đau khổ. tại sao vì thỏa mãn được 5 cái dục là hạnh phúc, mà thiếu thốn trong 5 cqi dục là 5 cái đau khổ.

Còn đối với chúng sanh sắc giới như chúng ta nói trên một cánh đồng như thế giới này có người họ thích đời sống họ nằm trong 5 cảnh dục, nhưng có những chúng sanh cao cấp hơn họ thấy rằng đời sống của họ không hề dừng lại ở trong ngũ dục. tôi nhớ bên Hy Lạp đó có một ông triết gia Piogen, ông là một triết gia nghèo mà ông được vua Alexander rất là quý ông. Ông rất nghèo ông chỉ có một túp lều vua thương lắm vua hỏi là muốn cái gì...còn uống thì ngày nào sông, hồ, suối nó cạn mới không có cái để tôi uống, còn ngủ thì chỗ nào cái lưng tôi thả thẳng băng thì ngủ được rồi, ở thì chỗ nào người ta ở được thì tôi ở được chuồng bò tôi ở cũng được, chuồng ngựa tôi ở cũng được. Tôi không cần gì hết. Trong sách nói lúc mà vua đến thăm ông thì ông đang nằm nắng nó rọi vô vì ông đang phơi nắng mà. Ông vua sợ ý... đứng hỏi lúc này thấy khỏe không? Giờ thầy không muốn gì hết thầy không cần gì sao? Ông nói tôi cần chứ. Vua nói hỏi: Ngài cần gì Trẫm sẽ đồng ý. Ông nói: Ta đang cần nắng để phơi mà Ngài này giờ đứng che hoài. Ông nghèo lắm. Tài sản ông không có gì hết chỉ có một cái chén bằng đất thôi ăn trong cái chén, uống trong cái chén, đi vệ sinh lấy cái chén đó rửa luôn giống như cái bát của chư Tăng. Các vị biết bát của chư Tăng để dành dùng trong 4 việc ăn, tắm, uống và vệ sinh. Cái bình bát đó chứ không phải là cao sang gì đâu. Nhưng mà chư Tăng giờ sướng thọ trì Dalas, bình bát bằng đất sét nung bây giờ văn minh có bình bát bằng inox nữa, bằng stainless steel...Thì cái ông Piogen ông có cái chén bằng đất nung thì ông băng qua khu rừng ông gặp cái người chặn bò tụi nó chơi, giỡn xong lúc mà nó khát nước nó xuống bờ suối nó lấy tay khoát khoát rồi nó lấy cái bàn tay nó bụm nó uống. Hay - tụi này nó không có cái chén mà nó uống được bằng tay, mình còn thua là mình còn lại cái chén, thế là ông lấy cái chén ông giục luôn từ đó uống nước bằng cái tay. Một hôm ông ngủ trong túp lều thì có thằng ăn trộn nó chui vô nó dòm tới dòm lui không thấy gì hết, thấy có một ông già ốm yếu gầy guộc đang nằm ngủ, nó chán rồi nên nó bỏ đi, nó nhìn không có gì nó bỏ đi, cái ông nằm ông tăng háng kêu: khép cửa lại chứ. Các vị đừng có tưởng đó là cổ tích. Đó là sự thật, cru mang nhiều khổ nhiều. Cõi dục chúng sanh đòi hỏi quá nhiều, sắc đẹp, tiếng hay, vị ngon, mùi thơm. Đòi hỏi nhiều như vậy đến khi không được thì khổ. Cứ mỗi một cái đòi là một cái khổ.

[23/01/2022 - 01:29 - tranngocdieu.nt]

Lúc tôi ở bên Thụy Sĩ cái đem đầu tiên tôi qua nhận cái chìa khóa phòng. Tôi lấy trong vali tôi ra là một bàn chải đánh răng và một cây kem với chai dầu gội. Tôi ra vô tôi khỏi quét phòng vì ở đây đâu có rác gì đâu quét phòng. tôi ở mấy ngày tôi không quét phòng, tôi không có gì tôi dọn dẹp... Phật tử có tôi 20 đồng, 7 đồng, ba đồng tôi gom lại tôi đi kiếm sách mua. Sách là một phương tiện tối thiểu của tôi, nhưng mà quý vị biết mua được mấy cuốn mà mình vừa ý..... quyền nào quý tôi về tôi để lên trên lâu lâu tôi phải bụi cho nó. Mua sách đợt sau về mà ngon hơn quyền trước thì lòi các quyền trước để phai dưới để cái mới lên trên, này trước khi lên dạy tôi còn sắp một đợt ở phía dưới nữa kia. Sách nào mà nói về văn hóa Nhật để qua một bên, văn hóa Tàu để qua một bên, về Zen để qua một bên, cái nào về logic Phật Giáo để qua một bên về .. phật giáo để qua một bên. Nội mà sắp cái đó không cũng thấy muốn sặc gạch rồi. Rồi phải lau chùi cái phòng, tôi hay có tật là thích ngồi bệt dưới đất, tôi ngồi tôi đọc mà nó sướng hơn ngồi trên bàn. Ngồi bệt dưới đất thì nó lạnh, rị mọ qua sư đi xin được cái tấm trải. Sư tìm cho cái tấm trải thì nó phát sinh ra cái mùi. Ăn rồi đi ..cái ông nội đó nữa trong đầu tôi nảy ra một vấn đề có nhiều khổ nhiều. may là tôi chỉ có sách thôi mà nó để ra chừng đó vấn đề. Ngày xưa tôi chỉ có acil tu nhỏ để đựng sách sau đó chú cho tôi thêm 2 ngăn, ngày mai tôi phải đi tìm thêm cái thứ 3 vì tôi còn rất nhiều sách nằm đầy dưới đất, khổ như vậy giờ cái phòng nó thành cái ho của tôi. Cho nên tôi trở lại vấn đề là có những chúng sanh nhận ra cuộc sống này có nhiều rắc rối, nhiều khê, nhiều vấn đề do cõi dục muốn nhiều khổ nhiều. Cho nên chúng sanh này quyết định hạn chế sự ham muốn. Tức là chỉ giữ lại cho mình những gì thật sự là cần thiết như ông Piogen bỏ hết kể cả cái chén sau cũng bỏ chỉ giữ lại bàn tay. Và trong Kinh nói người trí tuệ là người có đủ thông minh và can đảm để bỏ đi lợi ích nhỏ để có được cái lợi ích lớn. Dầu điều đó có đi ngược lại ý muốn của mình hay không. Ví dụ như tôi nay mình phải đi party, dù có nhảy cả đời cũng không đi về đâu. Nhưng nếu mà dự được một lớp học như thế này không bỏ bè

ngang cũng bỏ bề dọc thì đó là một sự chọn lựa. Rồi khi có chúng sanh họ thấy cái gì mà không cần thiết ăn đơn giản, ngủ đơn giản, ở đơn giản, tiêu xài đơn giản và cuối cùng trong 5 cái dục họ không còn gì để mà đam mê. Chúng ta là những người sống trong cõi dục để tìm hiểu chi tiết này rất là khó. Tôi chỉ nói cái đơn giản còn mai một các vị học về chiều sâu thì các vị dễ dàng hơn. Tôi nói vắn tắt ôn lại cái cũ cho quý vị qua cái mới. Chúng sanh cõi dục là những người trong đó có chúng ta đam mê trong 5 cảnh dục và chính cái lòng đam mê này nó mới dẫn cho chúng ta đả thai trở lại cõi dục này. Còn cái chuyện mà có đủ ngũ dục để hưởng hay không thì còn tùy thuộc vào phước báo riêng. Cũng giống như do tôi muốn, tôi thích ở nước Mỹ cho nên tôi có cái thẻ xanh ở Mỹ, nhưng mà có thẻ xanh ở Mỹ, có quốc tịch ở Mỹ không hề có nghĩa là tôi có được tất cả những gì tôi muốn. Thì chúng ta nói như thế này, cái tham ái, cái lòng ước muốn của chúng ta, cái lòng tham muốn của chúng ta trong cảnh sắc, cảnh thanh, cảnh khí, cảnh vị, cảnh xúc 5 cái lòng tham này, 5 cái ước muốn này nó giống y chang như là cái quốc tịch vậy, y chang như cái thẻ xanh vậy. Nhờ có nó mà chúng ta có mặt trong cái cõi dục giới này, nhưng có thẻ xanh rồi chưa đủ đâu phải có cái job nữa chứ không đi rồi thất nghiệp nữa thấy bà luôn. Vì tham ái cảnh dục nên chúng ta có mặt ở cõi dục, còn hưởng được cõi dục hay không còn tùy vào cái phước riêng, cũng giống như có thẻ xanh thì ở được nước Mỹ nhưng còn hưởng được những gì ở nước Mỹ thì tùy thuộc vào vấn đề khác. tùy thuộc vào... tùy thuộc vào công ăn việc làm của chúng ta. Còn chúng sanh ở cõi sắc là những người không có đam mê trong 5 dục và họ chỉ đam mê có mỗi một thứ thôi đó chính là sự bình yên trong tâm hồn. Mà điều này chúng ta phải học Phật pháp hoặc phải là người có túc duyên quá khứ chúng ta mới đạt được cái này. trong kinh nói các vị Bồ Tát, Cảnh Đẳng Giác, các vị Độc Giác, thanh Văn Giác hay các vị đạo sĩ đều giống nhau. Nhằm chán cõi đời và tìm về sống với chính mình, sống với bản thân của mình từ đó các vị này đạt được một cái trình độ tâm linh mà trong thuật ngữ Phật giáo gọi là thiền. Mà tại sao các vị đạt được trình độ đó. rất đơn giản khi trên đời này chúng ta không còn gì để chúng ta chú ý nữa thì tư tưởng chúng ta sẽ tập trung.

[25/01/2022 - 12:53 - tranngocdiem.nt]

và trong lòng giải quyết vấn đề rất dễ dàng. Bây giờ chúng ta biết Phật Pháp chúng ta đi chùa nghe pháp, giữ giới rồi mấy ông sư dạy ngài thiền, niệm Phật, niệm hơi thở gì đó chúng ta làm như vậy. Nhưng mà giả sử như chúng ta sinh ra trong cõi thời không có Phật pháp thì sao? Lúc mới lọt lòng có rất nhiều người đến coi tướng họ đều thống nhất với nhau là Thế Tôn sẽ bỏ ngôi đi tu. Vua Tịnh Phạn sợ quá mới cho Ngài sống trong bốn bức tường trong ba lâu đài. Ở Ấn Độ có ba mùa là mùa nóng, mùa lạnh và mùa mưa. Thì mùa mưa Ngài có cung điện riêng, mùa nóng Ngài có cung điện riêng và mùa lạnh Ngài có cung điện riêng. Và trong kinh nói trong suốt 29 năm như vậy vua Tịnh Phạn ra lệnh không có một đóa hoa nào héo mà còn được giữ lại trong hoàng cung - khủng khiếp như vậy. Không có một sợi tóc bạc nào trên mái tóc của các cô cung phi mỹ nữ được giữ lại, không có cô nào có vết nhăn trên mặt, có dấu chân chim trên mắt, không có gì hư bề mà để cho Bồ Tát thấy. Nói chung là hạn chế tối đa cái gì mà có thể gợi ý cho Bồ Tát về cái sự vô thường, vô vị của cuộc đời, giảm đến tối đa càng nhiều càng tốt. 29 năm các vị tướng tợ Ngài ăn học đến nơi đến chốn, ăn học đáng hoàng nhưng có một điều trong kiến thức minh mông của Ngài có ba chuyện mà Ngài không hề biết đến. Ngài không hề biết con người sinh ra phải có lúc bệnh hoạn, Ngài không hề biết con người sinh ra phải có lúc già yếu và Ngài không hề biết rằng con người sinh ra phải có lúc chết đi. Các vị có thể tưởng tượng con người 29 tuổi đầu mà không hề biết gì đến ba chuyện đó. Cũng giống như lúc tôi ở Việt Nam tôi thuyết pháp có nhiều chỗ mà các vị biết xe Honda chứ tôi không nói xe hơi nha. Tôi nói xe Honda mà còn có thể chạy được mà đi vào đến cái chỗ đó các vị biết bao nhiêu không - 15 cây số. Hồi đó tôi đi bộ gặp máy bay bay ngang đứng nhìn, lâu lâu gặp chiếc ghe máy đi ngang kéo cả đám ra nó nhìn. Hột quet ga nó cũng nhìn, rồi máy cattsset cũng nhìn. Tôi tưởng tượng đưa cái computer nó không biết cái đó là cái gì. Mà nếu tôi mở cái tivi chắc nó hoàn hồn vì trong đó có người. Như vậy chúng ta thấy tùy môi trường... thì Bồ Tát Ngài sống trong môi trường như vậy... thấy cọng rom8 nào cũng là cỏ xanh hết. Vào một ngày đẹp trời Ngài xin phép Phụ Vương cho đi ra dạo hoàng thành và ngài nói rằng con thấy ngoài cung vua này còn rộng lắm tại sao Cha không cho con đi. Thì vua cha âm thầm sắp xếp ngày giờ cho đi nhưng cho người dọn hết. Chỗ nào Ngài đi đều là chỗ đẹp hết. Và chư Thiên phải hóa hiện ra một xác chết, một

người già, một người bệnh cho Bồ Tát nhìn thấy để Bồ Tát chán đời và đi tu. Thì các vị thấy nè, tất cả những hạnh phúc nhất trên đời vợ đẹp, Bồ Tát có con nữa mà - lúc Ngài đi tu thì con đầu lòng của Ngài là Rahula mới vừa ra đời, ngài vàng, sự nghiệp, danh tiếng, kể cả ngoại hình Bồ Tát rất là đẹp trai, khỏe mạnh và văn võ song toàn, cái gì mà người ta có thể tưởng tượng được trên trần gian này để gọi tên nó là hạnh phúc thì Bồ Tát có trọn vẹn tất cả những thứ đó. Cho nên ăn, ngủ, tình cảm, danh vọng, sự thỏa mãn lòng tự ái cá nhân, tất cả những cái đó Bồ Tát có hết vậy Ngài còn thiếu gì nữa. Ngài bị sốc bởi ba hình ảnh lão, bệnh, tử Ngài đi tu. ...Cái sung sướng bỏ được, nhìn đời này chán quá nên Ngài cạo đầu. Các vị nên nhớ cái y này không phải do Ngài nghĩ ra đầu tiên. Ấn Độ vẫn còn mặc cái này nhưng có điều của họ ngắn, họ quấn y như tôi nhưng họ mặc thêm khúc dưới. Nhưng mà trang phục của người Ấn Độ thì nó không có mấy cái bèo như vậy, nó không có mấy ô vuông trên đây, mà của họ là tấm vải không. Ngay cả Đức Phật, chư tăng buổi đầu cũng mặc vải không chứ không có ô. Một lần Đức Phật Ngài đi ngang cánh đồng lúc đó Ngài nói với Ngài Ananda rằng sau này tăng chúng may y theo như vậy để tượng trưng cho những phước điền vô thượng ra đời. Từ cái lời tuyên bố đó của Đức Phật Ngài Ananda về may bộ y giống y chang vậy Ngài đem lên trình Đức Phật và Đức Phật nói từ nay về sau tăng chúng trong giáo pháp mặc y như vậy. Chứ y nguyên thủy không có viên ô vuông. Nó có ba ý nghĩa: thứ nhất là tượng trưng cho phước điền chư tăng, thứ hai nhờ nó là nhiều miếng vải vụn ghép lại như vậy - trong kinh nói là ngày xưa chư tăng không được sướng như bây giờ là ngồi đó có tới ngày Phật tử đem y tới dâng. Mấy sư phải đi lượm vải trong nghĩa địa. Ấn Độ mai táng là chôn cũng có, hỏa táng là đem đốt cũng có, lâm táng là đem liện trên rừng cũng có, điều táng là treo trên cây cũng có. Thời Đức Phật là mấy ông sư đi lượm mấy vải quần xác chết về giặt sạch rồi ông đi nhuộm màu, ông cắt ông may vì vải lượm nên các khổ vải không đều, có cái thì thước hai, cái thước ruồi, có cái tám tấc cho nên Đức Phật nói cái y ghép nhiều miếng như vậy rất là lợi. Bộ y như vậy lượm vải năm ba khu rừng thì có đủ bộ y. Nếu mà mặc nguyên một tấm thì làm sao có tấm vải lớn như vậy. Y tôi phải là tám thước. Nhờ nó...như vậy vải chất đóng lâu ngày cũng may được bộ y. Thứ nhất là tượng trưng cho phước điền, thứ hai là tiện cho các vị Sa Môn đi lượm vải. Cái thứ ba là...nếu mình mặc một tấm nguyên vẹn như vậy mình dễ gọi lên lòng tham, ăn mặc giống người đời tôi về mình giặt trải ra mình thấy cũng đẹp. Đức Phật nói vị Sa Môn nên hạn chế cái đó. Mỗi lần cạo y ra thấy từng miếng vụn vụn vậy thấy cũng oải. Thứ nhất là hạn chế lòng tham cho chính mình, thứ hai cũng hạn chế lòng tham cho người khác. Bởi vì nguyên miếng vải thì ăn trộm nó còn lấy về may cái này, may cái kia, may quần cụt, may áo lá, may sơ mi còn từng miếng ghép lại như thế này nó mang về chỉ còn có nước là nó đắp ngủ thôi chứ làm ăn gì được. Cạo đầu được rồi, đắp y được rồi Ngài tu cái gì? Chán đời rồi, bỏ đi rồi, chán ngôi vua bỏ ngôi vua rồi tới tu cái gì? Vấn đề nằm chỗ đó. Trong kinh nói Ngài ngồi nghĩ cuộc đời do nhiều cộng đồng xã hội phải không ạ. Được gọi là cuộc đời là do nhiều cộng đồng xã hội, cộng đồng người Mỹ, người Pháp, người Úc, người Việt Nam nhiều cái nên gọi là cuộc đời là thế giới. Ngài nghĩ được gọi là thế giới do nhiều người ộng lại. Trong nhiều người là do nhiều gia đình cộng lại. Mà một gia đình như vậy nó do nhiều người cộng lại. Như vậy thì con đường giải thoát nó nằm trong từng cá nhân - chứ gì nữa? Đã mình chán đời có nghĩa là mình phải đi tìm nguyên lý đau khổ của cuộc đời, mà cuộc đời là một cộng đồng xã hội, mà cộng đồng xã hội là do nhiều dòng họ, do nhiều gia đình cộng lại, mà gia đình là do từng cá nhân cộng lại. Vậy thì vấn đề quyết định của cuộc đời chính là ở mỗi cá nhân. Nếu mỗi cá nhân tốt thì sẽ có gia đình tốt, gia đình tốt thì sẽ có xã hội tốt, mà xã hội tốt thì sẽ có thế giới tốt và thế giới tốt thì sẽ có cuộc đời tốt. Còn nếu mỗi cá nhân không ra gì thì gia đình cũng không ra gì, mà gia đình không ra gì thì xã hội cũng không ra gì hết. Vì vậy ..có một câu như thế này: Chánh tâm, tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ. Trước hết phải lo cái tâm mình trước tâm mình cho sạch sẽ cái đã, cái tâm có đàng hoàng thì mới tu thân được. Tâm và thân mình không tâm bậy tâm bạ mình mới là tấm gương, mới đủ tư cách làm cha, làm chồng trong gia đình, làm anh, làm em. Khi mà tề gia được thì mới trị quốc. Không có quán xuyên được chuyện gia đình thì đừng hòng cai trị một quốc gia. Một tiểu bang không làm thống đốc được thì làm sao làm tổng thống. Cho nên là tề gia xong mới lên trị quốc, đủ khả năng trị quốc mới đủ khả năng bình thiên hạ. Cho nên đời là khổ thì muốn giải quyết vấn đề của cuộc đời phải giải quyết vấn đề đó phải được khởi đi từ cá nhân. Mà cá nhân là cái gì

[25/01/2022 - 01:20 - tranngocdieu.nt]

Ngài ngồi im lặng. Coi như mình đã tự tìm cho mình câu hỏi tu là gì rồi. Tu có bghia4 là quay về với chính mình, mà quay về là sao? Ngài ngồi xếp bằng lại - đã có cái tu rồi đó, tu là phải sửa, bây giờ sửa cái gì. Cái nào bậy bỏ, cái nào cần thì giữ lại. Nhưng mà làm sao để làm được chuyện đó đây - tâm viên ý mã - tâm như con khi nó nhảy lung tung lên làm sao mà kiểm tra nó được thế là phải cột nó lại phải không quý vị, mà cột bằng cách nào đây? Phải có cái chỗ nào để cột nó chứ. Thế là Ngài tìm cái chỗ nào đó để Ngài tập trung tư tưởng để ngài cột cái tâm lại được phải không ạ. Cột tâm lại chứ mà cột bằng cách nào đây. Cứ mình không cột nó lại thì cứ nghĩ lung tung hết. Nay thì nhớ Da Du Đà La. mai thì nó nhớ vua Tịnh Phạn, một thì nó nhớ La Hầu La, bữa kia nhớ ngài vàng, bữa nọ nhớ đi săn chơi bên bờ suối với mấy cung nữ, nhớ buổi đi săn bắn, bữa nọ nhớ nhau nhệt, nhớ lung tung. Cho nên phải cột cái tâm này lại, cột bằng cách nào. Nagi2 kiểm cái gì để Ngài cột là tập trung 10 đề mục. Nhìn xuống đất tập trung niệm đất đất đất. Nhìn dòng suối nước nước nước. Nhìn ngọn lá đang lắc lắc gió gió gió. Trong đêm hôm thì sao, không nhìn thấy đất, không nhìn thấy nước, không nhìn thấy gió thì niệm cái gì - còn mà, còn hơi thở, hơi thở có bao giờ mất không ạ - có lúc lên đường (chết) chứ còn sống là còn hơi thở. Cho nên Ngài mới..còn những đề mục mà nó lệ thuộc không gian và thời gian ban đêm làm sao niệm đề mục đất, ban đêm làm sao niệm đề mục nước được, còn gió lạnh sắc máu luôn... Cho nên cuối cùng ngài nghĩ rằng có một điều tốt nhất mà bất cứ nơi nào Ngài cũng có thể tu được, bất cứ không gian nào, thời gian nào, bất cứ nơi đâu lúc nào Ngài Cũng có thể tu được. Chui trong hang cũng được, ngồi gốc cây cũng được, ra ngoài đồng trống cũng được, bãi tha ma niệm cũng được, vô trong làng, trong xóm, trong thành phố tu cũng được là đề mục nào đây đó là đề mục hơi thở. Cho nên tập trung vào hơi thở để mà cột cái tâm lại Trong kinh nói giống như một cái người gác cổng mà họ đứng trên cái vọng gác, ngay cái lô cốt canh ông đi qua bà đi lại.

**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYỄN HIỆU ĐÌNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

www.toaikhanh.com